Lietas Nr. A420332615
Lietas arhīva Nr. A42-00833-16/40

S P R I E D U

LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Liepājā 2016.gada 24.februārī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese S.Sērdiene,

piedaloties atbildētājas – Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Uzņēmumu reģistra – pārstāvei /pers. B/,

daļēji slēgtā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc biedrības „/nosaukums/" līdzdibinātāja un valdes locekļa /pers. C/ pieteikuma par pienākuma uzlikšanu Uzņēmumu reģistram izdot pieteicējam labvēlīgu administratīvo aktu par biedrības „/nosaukums/" ierakstīšanu Biedrību un nodibinājumu reģistrā.

Aprakstošā daļa

[1] Uzņēmumu reģistrā 2015.gada 2.jūlijā saņemts biedrības „/nosaukums/" (turpmāk – Biedrība) pieteikums un tam pievienotie dokumenti Biedrības ierakstīšanai Biedrību un nodibinājumu reģistrā (turpmāk – Reģistrs).

Pieteikumā kā Biedrības mērķis norādīts – aizsargāt ikviena tiesības uz domas, apziņas un vārda brīvību atbilstoši demokrātiskas valsts principiem un starptautisko tiesību normām cilvēktiesību jomā, cienot etnisko daudzveidību un noliedzot jebkāda etniskā vai valodiskā pārākuma pieļaujamību Latvijas daudznacionālajā sabiedrībā.

[2] Pēc pieteikuma saņemšanas Uzņēmumu reģistrs lūdza Drošības policijai sniegt viedokli par iespējamo Biedrības reģistrāciju, tās mērķa un uzdevumu atbilstību normatīvajiem aktiem.

[3] Uzņēmumu reģistra Funkciju izpildes departamenta (turpmāk – Departaments) Liepājas reģionālās nodaļas valsts notārs, ņemot vērā Drošības policijas 2015.gada 8.jūlija vēstulē Nr. 21/1914-IP (turpmāk – Atzinums) pausto viedokli, pamatojoties uz likuma „Par Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistru" 2.^{10}pantu, 18.^{1}panta sesto daļu un Biedrību un nodibinājumu likuma 17.panta piektās daļas 1.punktu, 2015.gada 9.jūlijā pieņēma lēmumu Nr.15-21/125929 (turpmāk – sākotnējais lēmums), ar kuru nolēma atteikt Biedrības ierakstīšanu Reģistrā.

Sākotnējais lēmums pieņemts, atzīstot, ka Biedrības reģistrācijas dokumentos norādītā informācija neatbilst normatīvajiem aktiem.

[4] Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicējs, Biedrības līdzdibinātājs un valdes loceklis /pers. C/, to apstrīdēja Uzņēmumu reģistra galvenajam valsts notāram.

Izskatot pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu, Uzņēmumu reģistra galvenais valsts notārs 2015.gada 4.septembrī pieņēma lēmumu Nr.1-5/109 (turpmāk – Lēmums), ar kuru sākotnējo lēmumu atstāja negrozītu. Lēmumā norādīts turpmākais.

[4.1] Atbilstoši Biedrības statūtu 2.1.punktam viens no Biedrības mērķiem ir noliegt valodiskā pārākuma pieļaujamību Latvijas daudznacionālajā sabiedrībā.

Ņemot vērā Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 4.pantā, Valsts valodas likuma 2.panta pirmajā daļā un 3.panta otrajā daļā noteikto, kā arī Satversmes tiesas sniegtās atziņas *(Latvijas Republikas Satversmes komentāri. Ievads I nodaļa. Vispārējie noteikumi. Autoru kolektīvs Zinātniskais vadītājs R.Balodis. Latvijas Vēstnesis: Rīga, 2014, 309.–317.lpp.)*, secināms, ka minētais mērķis būs noliegt latviešu valodu kā vienīgo valsts valodu, noliedzot tās ekskluzīvo statusu attiecībā pret citām valodām. Šāds Biedrības mērķis, cita starp, veicinās arī sabiedrības šķelšanos un kavēs normālu integrācijas procesu, proti, daļai Latvijas sabiedrības var rasties nepareizs priekšstats par latviešu valodas kā valsts valodas lietošanas nepieciešamību Latvijā. Tādējādi minētais Biedrības mērķis ir pretējs Satversmei un Valsts valodas likumam.

[4.2] Biedrības statūtu 2.2.punkta a) apakšpunktā noteiktais Biedrības uzdevums mērķa sasniegšanai ir cīņa par visdrīzāko vispārējā līdztiesīguma atjaunošanu Latvijā, piešķirot Latvijas pilsonību Latvijas nepilsoņiem.

Ievērojot 1990.gada 4.maija deklarācijas „Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu" preambulā un Satversmē noteikto, kā arī Satversmes tiesas un Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta (turpmāk – Augstākā tiesa) paustās atziņas, 2.2.punkta a) apakšpunktā norādītās darbības ir uzskatāmas par tādām, kas neatbilst nepārtrauktības doktrīnai un apdraud Latvijas valstiskumu. Līdz ar to secināms, ka Biedrības statūtu 2.2.punkta a) apakšpunkts ir pretējs Satversmei.

Biedrības statūtu 2.2.punkta a) apakšpunktā noteiktais uzdevums ir uzskatāms arī par tādu, kas vērsts pret pilsonības jautājumus regulējošajos aktos noteikto kārtību. Proti, Biedrības dibinātāji vēlas, lai nepilsoņiem pilsonība tiktu piešķirta bez naturalizācijas procesa – automātiski.

Minētais nozīmē to, ka Latvijas pilsonība tiktu piešķirta, nepārbaudot personas valsts valodas prasmes un Satversmes un valsts vēstures un kultūras pamatu zināšanas (Pilsonības likuma 12.pants). Tāpat netiktu pārbaudīti tie kritēriji, kas ir noteikti kā šķēršļi Latvijas pilsonības piešķiršanai (Pilsonības likuma 11.pants). Izpaliktu arī personas solījums par uzticību Latvijas Republikai (Pilsonības likuma 18.pants). Pamatojoties uz Augstākās tiesas sniegtajām atziņām, Uzņēmumu reģistra galvenais valsts notārs norādījis, ka automātiska pilsonības piešķiršana nepilsoņiem bez individuāla izvērtējuma un uzticības solījuma neļauj prezumēt, ka šādā kārtībā papildināts pilsoņu kopums tikpat stingri, kā iepriekš, uzturēs savu lojalitāti Latvijas Republikai. Tādēļ šāda pilsonības piešķiršana ir pretrunā Satversmes 1.pantam. Automātiski piešķirta pilsonība visiem nepilsoņiem var kavēt integrācijas procesus un šķelt

Latvijas sabiedrību. Iegūstot Latvijas pilsonību automātiski, bez zināšanu pārbaudes un lojalitātes apliecinājuma Latvijai, nepilsoņiem nebūs intereses šīs zināšanas iegūt.

Minētais Biedrības uzdevums ir ne tikai pretējs Satversmei, bet arī Pilsonības likumam un likumam „Par to bijušās PSRS pilsoņu statusu, kuriem nav Latvijas vai citas valsts pilsonības".

Norādītā uzdevuma veikšana var radīt draudus Latvijas valstij, proti, Latvijas pilsonības automātiska piešķiršana vienlaikus nozīmē arī to, ka netiktu pārbaudīts, vai pilsonība netiek piešķirta personai, kas ar savām darbībām vai uzvedību apdraud Latvijas valsti. Līdz ar to Latvijas pilsonība automātiski varētu tikt piešķirta arī tādām personām, kuru darbības rada draudus Latvijas valsts un sabiedriskajai drošībai, valsts demokrātiskajai, konstitucionālajai iekārtai, valsts neatkarībai un teritoriālajai neaizskaramībai.

[4.3] Biedrība statūtos ir norādījusi īpašu statusu – „latviešu un krievu izcelsmes *latvijieši*". Šāds Latvijā dzīvojošu personu apzīmējums nav atrodams latviešu valodas skaidrojošajās vārdnīcās. Kādreiz minētais vārds, iespējams, ir ticis lietots un savādākā nozīmē, tomēr izskatāmajā gadījumā tas vērtējams kopsakarā ar Biedrības statūtos norādītajiem mērķiem un uzdevumiem, no kuriem secināms, ka tieši pilsonības automātiska piešķiršana nepilsoņiem novērsīs domstarpības starp „latviešu un krievu izcelsmes *latvijiešiem*". Tādējādi apstrīdēšanas iesniegumā minētais arguments, ka vēsturiski jēdziens *„latvijieši"* ir lietots ar mērķi sabiedrību saliedēt, nav pamats sākotnējā lēmuma atcelšanai.

[4.4] Biedrības statūtos norādītie mērķi, uzdevumi un veicamās darbības ir pretrunā ar valsts konstitucionālajiem pamatiem, normatīvajiem aktiem, kas rada draudus Latvijas valstij un ir vērsti uz Latvijas sabiedrības šķelšanu. Pieņemot lēmumu – atteikt reģistrēt Biedrību Reģistrā –, Uzņēmumu reģistrs ir izvērtējis un ņēmis vērā Drošības policijas Atzinumā pausto viedokli par Biedrības statūtos norādīto mērķu un uzdevumu neatbilstību normatīvajiem aktiem.

[4.5] Iestāde nav pārkāpusi tiesiskās patvaļas aizlieguma principu tikai tāpēc, ka paši administratīvā procesa dalībnieki nav izrādījuši pietiekamu interesi par ierosināto administratīvo lietu. Līdz ar to nav pamatots apstrīdēšanas iesniegumā paustais viedoklis, ka Atzinumu nevarēja izmantot sākotnējā lēmuma pieņemšanai. Atzinums ir izvērtēts un ņemts vērā atbilstoši Administratīvā procesa likuma 59.panta pirmās daļas nosacījumiem.

[4.6] Apstāklis, ka kāds Uzņēmumu reģistra valsts notārs, iespējams, reģistrējis biedrību, kuras statūtos, iespējams, ir pieļauti normatīvo aktu pārkāpumi, Biedrības dibinātājiem nav pamats paļauties, ka iestāde tā rīkosies arī turpmāk un ka Uzņēmumu reģistram ir tiesības turpināt kļūdaino praksi, pamatojoties uz vienlīdzības principu. Līdz ar to nav pamatots pieteicēja arguments, ka Uzņēmumu reģistrs ir pārkāpis tiesiskās paļāvības un vienlīdzības principus attiecībā uz Biedrību tā iemesla dēļ, ka iepriekš, iespējams, ir reģistrējis kādu citu biedrību, kuras statūtos norādītie mērķi, uzdevumi un revidenta iecelšanas kārtība ir identiska Biedrības statūtos norādītajai.

[5] 2015.gada 11.novembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu.

Pieteikums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[5.1] Lēmums uzskatāms par politiski motivētu un prettiesisku ierobežojumu tiesībām gan apvienoties biedrībā, gan uz domas un vārda brīvību Latvijā, kas Biedrības dibinātājiem ir garantētas gan Satversmes, gan starptautisko tiesību līmeņos. Lēmums ir netaisnīgs un nepareizs, līdz ar to pārsūdzams pilnā apjomā.

[5.2] Atzinuma izmantošana, pieņemot Lēmumu, ir nepieņemama, jo ir pretrunā patvaļas aizlieguma principam. Turklāt Atzinums Biedrības dibinātājiem netika atklāts. Pat arī no Lēmuma nav skaidrs, kas bija par šķērsli Biedrības ierakstīšanai Reģistrā. Iestāde nav noskaidrojusi Biedrības dibinātāju viedokli par Atzinumu, lai to ņemtu vērā, kas nepieciešams, lai Lēmums būtu taisnīgs un objektīvs.

[5.3] Sākotnējā lēmuma izmantošana par pamatojumu Lēmumam ir nepieņemama, jo tas ir maisījums no rasu diskriminācijas (Starptautiskās konvencijas par jebkuras rasu diskriminācijas izskaušanu izpratnē) un Satversmē aizliegtās cenzūras uz tiesībām miermīlīgā un demokrātiskā ceļā, apvienojoties Biedrībā, nepiekrist un iestāties pret LR nepilsonības izgudrojuma pieņemamību. Turklāt tas ir pretrunā ar tiesiskās paļāvības un vienlīdzības principiem, jo Biedrības statūti attiecīgās daļās vārds vārdā sakrīt ar Latvijas Republikas biedrību un nodibinājumu reģistrā 2014.gada 10.oktobrī ierakstītas Biedrības „Russkaya Zarya" (reģ. Nr.40008219243) statūtiem, kuri saskaņā ar Latvijas Republikas valsts notāres lēmumu Nr.15-33/392 bija atzīti par normatīvo aktu prasībām atbilstošiem.

[5.4] Biedrības gadījumā Uzņēmumu reģistrs rīkojas līdzīgi tam, kā iepriekš Biedrības „AVRORA.LV" gadījumā, un iestādes pieejas prettiesiskums jau tika apstiprināts tiesas līmenī administratīvās lietas Nr.A420367014 ietvaros. Prettiesiskas rīcības atkārtošana ir nepieļaujama un dod pamatu objektīvām šaubām par Uzņēmumu reģistra atbildīgo personu profesionalitāti un labticīgumu.

[5.5] Nav pamatots Uzņēmumu reģistra Lēmumā secinātais attiecībā uz vārdu *„latvijieši"*. Nacionālo minoritāšu integrācijas problēmai Latvijas sabiedrībā ir tikpat gadu, cik pastāv Latvijas Republika. Ievērojamais latviešu dzejnieks, dramaturgs, tulkotājs, teātra darbinieks, žurnālists un politiķis – LR izglītības ministrs Jānis Krišjānis Pliekšāns (Rainis) 1929.gada 12.septembra rakstā *„Latvijieši"* avīzē „Segodņa" saliedētības mērķim ierosina lietot vārdu *„latvijietis"*. Arī Biedrības statūtos vārds *„latvijieši"* ir domāts nevis kā sabiedrības šķelšanas centiens, bet kā uz sabiedrības saliedētību mērķēts jēdziens, t.i., pozitīvā nozīmē, kādā to iepriekš ierosināja lietot Rainis.

[6] Atbildētājas pusē pieaicinātā iestāde – Uzņēmumu reģistrs – tiesai sniegtajā rakstveida paskaidrojumā pieteikumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu, pamatojoties uz Lēmumā norādītajiem argumentiem. Papildus, attiecībā uz pieteicēja argumentiem, Uzņēmumu reģistrs paskaidro turpmāko.

[6.1] Apstrīdēšanas procesā netiek izdots jauns administratīvais akts, bet gan apstiprināts vai mainīts sākotnējā administratīvā akta formulējums. Tāpēc apstrīdēšanas procesā nevar runāt par vairākiem, bet tikai par vienu administratīvo aktu dažādās procesa stadijās. Attiecīgi, augstākas iestādes kompetence izlemt lietu un izdot administratīvo aktu apstrīdēšanas stadijā ir tāda pati kā sākotnēji zemākai iestādei (izņemot, ja padotība tiek īstenota pārraudzības formā). Ņemot vērā, ka pieteicējs pirms sākotnējā lēmuma pieņemšanas ar Atzinumu nebija iepazinies, tad pieteicējs savus iebildumus un viedokli par to ir paudis iesniegumā par sākotnējā lēmuma apstrīdēšanu. Reģistra galvenais valsts notārs ir izvērtējis apstrīdēšanas iesniegumā pausto viedokli un Lēmumā norādījis uz tiem iemesliem, kāpēc tas nav pamatots. Līdz ar to nav pamatots pieteicēja arguments, ka nav noskaidrots un ņemts vērā pieteicēja viedoklis par Vēstulē paustā viedokļa izmantošanu sākotnējā lēmumā pieņemšanai.

[6.2] Augtākā tiesa ir atzinusi, ka personai nav tiesību atsaukties uz vienlīdzības principu, lai attaisnotu prettiesiskas prakses izmantošanu turpmāk. Ja viena persona ieguvusi kādu prettiesisku labumu, tad otra nevar no vienlīdzības principa atvasināt sev tiesības arī iegūt šādu prettiesisku labumu, jo tiesību sistēma ir vērsta uz to, lai ierobežotu, nevis izvērstu prettiesiskas situācijas. Piemērojot vienlīdzības principu, ir jāņem vērā, vai iepriekš pieņemto Uzņēmumu reģistra valsts notāra lēmumu tiesiskais regulējums atbilst normatīvajiem aktiem, jo privātpersona nevar atsaukties uz vienlīdzības principu, pamatojoties uz prettiesisku iestādes lēmuma tiesisko regulējumu. Līdz ar to iesniedzējs nevar prasīt no iestādes turpināt iespējami kļūdainu praksi, pamatojoties uz vienlīdzības principu.

[7] Pieteicējs uz tiesas sēdi neieradās, par neierašanās iemesliem tiesu neinformējot un lietas izskatīšanu atlikt nelūdzot. Pieteicēja neierašanās uz lietas, kuru viņš lūdzis izskatīt tiesas sēdē, izskatīšanu tiesa atzina par neattaisnojošu. Tiesa atzina par iespējamu izskatīt lietu bez pieteicēja klātbūtnes.

Atbildētājas pārstāve pieteikumā ietverto prasījumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un rakstveida paskaidrojumā norādīto.

Motīvu daļa

[8] Uzņēmumu reģistrs ar Lēmumu nolēmis atteikt Biedrības reģistrēšanu Reģistrā. Tādējādi Uzņēmumu reģistrs izdevis pieteicējam kā Biedrības līdzdibinātājam nelabvēlīgu administratīvo aktu.

Līdz ar to izskatāmās lietas prasījums ir par labvēlīga administratīvā akta izdošanu.

Lai uzdotu iestādei izdot administratīvo aktu, tiesai ir jāpārbauda, vai tiesību normas piešķir personai tiesības no attiecīgā publisko tiesību subjekta prasīt to labumu, kuru persona ietvērusi savā prasījumā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Ja piemērojamā tiesību norma nosaka noteiktus tiesiskus un faktiskus apstākļus attiecīga labuma saņemšanai, tiesai jāpārbauda, vai konkrētajā gadījumā attiecīgie apstākļi ir iestājušies, proti, jāpārbauda, vai pastāv labvēlīga administratīvā akta izdošanas priekšnoteikumi (*sk., piemēram, Augstākās tiesas 2007.gada 12.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-118/2007 10.punktu*). Pamats izdot personai labvēlīgu administratīvo aktu ir tad, ja pastāv visi tā izdošanas priekšnoteikumi (*sk. Augstākās tiesas 2007.gada 14.marta sprieduma lietā Nr.SKA-84/2007 9.1.punktu*). Ja tiesa norāda uz kādu obligātu apstākli, kuram būtu jābūt, bet kurš konkrētajā gadījumā nav iestājies, tiesa var noraidīt prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, arī neanalizējot, vai ir iestājušies pārējie tiesību normā minētie apstākļi (*sal. Augstākās tiesas 2007.gada 12.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-118/2007 10.punktu*).

Izskatot ierosināto administratīvo lietu, tiesai ir jānoskaidro, vai konkrētajā gadījumā pastāv priekšnoteikumi tam, lai Uzņēmumu reģistrs pieņemtu lēmumu par Biedrības reģistrēšanu Reģistrā.

[9] Saskaņā ar likuma „Par Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistru" 1.panta 1.punktu Uzņēmuma reģistra funkcijās, citstarp, ietilpst biedrību reģistrācija un Reģistra vešana.

Likuma „Par Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistru" 2.^{2} pants noteic, ka Uzņēmumu reģistra valsts notāri sabiedrisko organizāciju (to skaitā politisko partiju) reģistru ved saskaņā ar likumu „Par sabiedriskajām organizācijām un to apvienībām", šā likuma noteikumiem par biedrību un nodibinājumu reģistra vešanu, Biedrību un nodibinājumu likuma spēkā stāšanās kārtības likumu, Politisko partiju likuma spēkā stāšanās kārtības likumu un citiem normatīvajiem aktiem. Atbilstoši minētā likuma 2.^{10}pantam Uzņēmumu reģistra valsts notāri biedrību un nodibinājumu (Reģistru) ved saskaņā ar šo likumu, Biedrību un nodibinājumu likumu un citiem normatīvajiem aktiem.

Biedrību un nodibinājumu likuma 17.panta pirmā un otrā daļa noteic, ka ieraksts Reģistrā tiek izdarīts uz pieteikuma vai tiesas nolēmuma pamata. Pieteikumu par biedrības ierakstīšanu Reģistrā paraksta visi dibinātāji vai vismaz divas dibināšanas sapulcē pilnvarotas personas.

Atbilstoši likuma „Par Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistru" 18.^{1}panta pirmajai daļai, izskatot iesniegtos dokumentus, Uzņēmumu reģistra valsts notārs pārbauda, vai: 1) iesniegti visi likumos paredzētie dokumenti, kurus reģistrē (pievieno lietai) vai uz kuru pamata izdara ierakstu Reģistrā; 2) dokumentiem, kurus reģistrē (pievieno lietai) vai uz kuru pamata izdara ierakstu Reģistrā, ir juridisks spēks un vai citas formas prasības atbilst normatīvajiem aktiem, kā arī vai ziņu un noteikumu apjoms un saturs atbilst normatīvajiem aktiem un citiem reģistrācijas lietā esošajiem dokumentiem; 3) Reģistrā nav reģistrēts cits tiesisks šķērslis.

[10] Lietā nepastāv strīds par to, ka Biedrības dibinātāji iesnieguši Uzņēmumu Reģistrā visus likumā noteiktos dokumentus Biedrības reģistrēšanai Reģistrā.

Lietā pastāv strīds par to, vai Biedrības tiesības tikt reģistrētai Reģistrā ir ierobežotas tiesiski un pamatoti (vai Lēmumā ietvertais pamatojums attaisno privātpersonai radīto tiesību ierobežojumu) un vai pastāvošajos apstākļos Uzņēmumu reģistram uzdodams izdot labvēlīgu administratīvo aktu par Biedrības reģistrēšanu.

[11] Biedrību un nodibinājumu likuma 17.panta piektās daļas 1.punkts noteic, ka lēmumu par atteikumu izdarīt ierakstu Reģistra iestādes amatpersona pieņem, ja statūtos noteiktais mērķis ir pretrunā ar Satversmi, likumiem vai Latvijai saistošiem starptautiskajiem līgumiem.

Ņemot vērā, ka likumā iekļauta šāda tiesību norma, Uzņēmumu reģistra valsts notāram, reģistrējot biedrības, ir pienākums pārliecināties, vai statūtos noteiktais biedrības mērķis nav pretrunā Satversmei, likumiem vai Latvijai saistošiem starptautiskajiem līgumiem.

Arī Augstākā tiesa savā praksē atzinusi, ka Biedrību darbību regulējošie likumi paredz biedrošanās brīvības ierobežojumus, un biedrošanās brīvība var tikt ierobežota jau personu apvienības veidošanas stadijā, proti, likums aizliedz biedrībai noteikt mērķus, uzdevumus un darbības metodes, kuras būtu pretrunā ar Satversmi, likumiem vai Latvijai saistošiem starptautiskiem līgumiem *(skat. 2013.gada 30.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-172/2013 8.punktu)*.

[12] Satversmes 102.pants paredz tiesības apvienoties biedrībās, politiskajās partijās un citās sabiedriskajās organizācijās. Satversmes 100.pants paredz ikvienam tiesības uz vārda brīvību, kas ietver tiesības paust savus uzskatus. Arī Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk – Konvencija) 10.panta pirmā daļa paredz, ka ikvienam ir tiesības brīvi paust savus uzskatus, savukārt Konvencijas 11.panta pirmā daļa noteic tiesības uz miermīlīgu pulcēšanās un biedrošanās brīvību.

Satversmes tiesa atzinusi, ka pamattiesības var ierobežot tikai Satversmē noteiktajos gadījumos, turklāt ievērojot samērīguma principu. Tādējādi ierobežojumiem jābūt: 1) noteiktiem ar likumu; 2) attaisnotiem ar leģitīmu mērķi; 3) proporcionāliem jeb samērīgiem ar šo mērķi. Satversme vārda brīvības ierobežojumus noteikusi vispārīgi, savukārt Konvencija dod konkrētus kritērijus. Tāpēc attiecībā uz pieļaujamiem plašākajiem vārda brīvības ierobežojumiem Satversmes normas jāinterpretē Konvencijas 10.panta izpratnē (*skat. Satversmes tiesas 2003.gada 29.oktobra sprieduma lietā Nr.2003-05-01 22.punktu*). Tādēļ pamattiesību uz vārda brīvību ierobežojuma mērķis atzīstams par leģitīmu tikai tad, ja tas atbilst ne vien Satversmes 116.pantā, bet arī Konvencijas 10.pantā minētajiem mērķiem, kuru labad var ierobežot vārda brīvību (*skat. Satversmes tiesas 2010.gada 22.februāra sprieduma lietā Nr.2009-45-01 9.punktu*).

Augstākās tiesas praksē atzīts, ka minētie Satversmes tiesas secinājumi attiecināmi arī uz biedrošanās brīvības ierobežojumiem un to mērķi vērtējami atbilstoši Konvencijas 11.pantā minētajiem mērķiem, kuru labad var ierobežot biedrošanās brīvību *(skat. 2013.gada 30.aprīļa sprieduma lietā Nr. SKA-172/2013 6.punktu)*.

[13] Atteikums reģistrēt Biedrību pamatots ar to, ka viens no Biedrības noteiktajiem mērķiem – noliegt valodiskā pārākuma pieļaujamību Latvijas daudznacionālajā sabiedrībā –, ir noliegt latviešu valodu kā vienīgo valsts valodu, t.i., latviešu valodas ekskluzīvo statusu attiecībā pret citām valodām, kas ir pretrunā ar Satversmi un Valsts valodas likumu.

Saskaņā ar Satversmes 4.pantu Latvijas Republikā valsts valoda ir latviešu valoda. Latviešu valodas kā valsts valodas statuss nostiprināts arī Valsts valodas likuma 3.pantā. Valsts valodas likums nosaka valsts valodas lietošanu un aizsardzību valsts un pašvaldību iestādēs, tiesās un tiesu sistēmai piederīgās

iestādēs, kā arī citās iestādēs, organizācijās un uzņēmumos (uzņēmējsabiedrībās), izglītības sfērā un citās sfērās. Likums neattiecas vienīgi uz valodas lietošanu Latvijas iedzīvotāju neoficiālajā saziņā, nacionālo un etnisko grupu iekšējā saziņā, kā arī reliģisko organizāciju dievkalpojumos, ceremonijās, rituālos un cita veida reliģiskajā darbībā. Valsts valodas likuma 5.pantā tieši noteikts, ka ikviena cita Latvijas Republikā lietotā valoda, izņemot lībiešu valodu, šā likuma izpratnē ir uzskatāma par svešvalodu. Pamatojoties uz minēto, tiesa piekrīt Lēmumā norādītajam, ka latviešu valodai Latvijā ir ekskluzīvas tiesības pār citām Latvijas Republikā lietotajām valodām, un tai ir jābauda aizsardzība, t.sk. ar valsts rīcībā esošajiem tiesiskajiem līdzekļiem gādājot par to, lai tā patiešām reāli pildītu savu – valsts valodas – funkciju.

Kā redzams no Biedrības 2015.gada 30.jūnija dibināšanas lēmuma, Biedrības statūtu 2.1.punkta un pieteikuma Biedrības ierakstīšanai Reģistrā *(lietas 1.sējuma 25.–34.lapa),* viens no Biedrības mērķiem citu starpā ir noliegt jebkāda valodiskā pārākuma pieļaujamību Latvijas daudznacionālajā sabiedrībā. Tiesa atzīst, ka šāds Biedrības deklarētais mērķis ir pretējs Satversmes 4.pantam, kā arī Valsts valodas likumam.

Lēmumā norādīts, ka ierobežojums ir nepieciešams, samērīgs un attaisnojams demokrātiskā sabiedrībā, jo, citstarp, Biedrības statūtos 2.1.punktā noteiktais mērķis ir pretrunā ar valsts konstitucionālajiem pamatiem, normatīvajiem aktiem, rada draudus Latvijas valstij un ir vērsts uz Latvijas sabiedrības šķelšanu. Lēmumā kā leģitīms mērķis norādīts –nepieciešamība tiesiskā valstī aizsargāt valsts valodu, lai nepieļautu sabiedrības šķelšanos un nekavētu normālu integrācijas procesu. Tiesa norāda, ka Augstākā tiesa ir atzinusi, ka nepieciešamība aizsargāt valsts valodu un nostiprināt tās lietošanu ir cieši saistīta ar Latvijas valsts demokrātisko iekārtu. Latvijas valsts gadījumā tieši latviešu valoda ir noteikta kā tā valodas komunikācijas platforma, kura nodrošina demokrātijas procesu *(skat. 2014.gada 12.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-1/2014 34.punktu)*. Savukārt Satversmes tiesa, norādot uz latviešu valodas saistību ar demokrātisko valsts iekārtu, uzsvērusi arī to, ka globalizācijas apstākļos Latvija ir vienīgā vieta pasaulē, kur var tikt garantētas latviešu valodas un līdz ar to arī pamatnācijas pastāvēšana un attīstība, latviešu valodas kā valsts valodas lietošanas jomas sašaurinājums valsts teritorijā uzskatāms arī par valsts demokrātiskās iekārtas apdraudējumu *(skat. 2001.gada 21.decembra sprieduma lietā Nr.2001-04-0103 3.2.punktu)*. Ievērojot minēto, tiesa secina, ka atteikums reģistrēt Biedrību, kas pamatots ar secināto attiecībā uz Biedrības statūtos 2.1.punktā noteikto mērķi, kā tās dibinātāju pamattiesību ierobežojums ir samērīgs un ar to ir sasniedzams šī ierobežojuma leģitīmais mērķis – saglabāt un aizsargāt latviešu valodu pamatnācijas pastāvēšanai un attīstībai Latvijā un līdz ar to novērst apdraudējumu Latvijas valsts demokrātiskai iekārtai. Tādēļ Lēmuma pamatošana ar šo apstākli atzīstama par pamatotu.

[14] Atteikums reģistrēt Biedrību pamatots arī ar secinājumu, ka Biedrības mērķa sasniegšanai noteiktais Biedrības statūtos 2.2.punkta a) apakšpunktā uzdevums – cīņa par visdrīzāko vispārējā līdztiesīguma atjaunošanu Latvijā, piešķirot Latvijas pilsonību Latvijas nepilsoņiem – neatbilst Latvijas valstiskās nepārtrauktības doktrīnai, tas vērsts pret pilsonības jautājumus regulējošajos aktos noteikto kārtību, apdraud Latvijas valstiskumu un var radīt draudus Latvijas valstij, līdz ar to minētais uzdevums ir pretrunā ar Satversmi un Pilsonības likumu un likumu „Par to bijušās PSRS pilsoņu statusu, kuriem nav Latvijas vai citas valsts pilsonības".

Vērtējot šo pamatojumu, tiesa konstatē un secina turpmāko.

[14.1] Saskaņā ar Biedrības statūtu 2.2.punkta a) apakšpunktu *(lietas 1.sējuma 29.–30.lapa)* Biedrības mērķiem atbilstošs uzdevums ir cīņa par visdrīzāko vispārējā līdztiesīguma atjaunošanu Latvijā, piešķirot Latvijas pilsonību Latvijas nepilsoņiem, uzskatot *latvijiešu* (Latvijas pamatiedzīvotāju) sadalīšanu pilsoņos un nepilsoņos par vienu no mūsdienu rasu diskriminācijas formām pēc etniskās un valodiskās piederības pazīmēm, kas ir pretrunā cilvēces ideāliem un ir zinātniski aplami, morāli nosodāma un sociālā ziņā netaisnīga un bīstama, kā arī ir šķērslis latviešu un krievu izcelsmes *latvijiešu* harmoniskai līdzdzīvošanai Latvijā. No minētā secināms, ka Biedrības ieskatā Latvijas pilsonība jāpiešķir ikvienam Latvijas pamatiedzīvotājam bez individuāla izvērtējuma, kā arī bez nosacījumiem veikt jebkādas citas darbības Latvijas pilsonības saņemšanai. Secināms, ka, Biedrības ieskatā, citus Latvijas pamatiedzīvotājus atzīt par nepilsoņiem, bet citiem piešķirt Latvijas pilsoņa statusu, ir diskriminējoši, cilvēktiesības aizskaroši, amorāli un netaisnīgi, tāpēc Biedrības uzdevums ir cīņa, kuras rezultātā par Latvijas pilsoņiem tiktu atzīti visi tie nepilsoņi, kuri vēlas saņemt Latvijas pilsonību.

Latvijas PSR Augstākās Padomes 1990.gada 4.maija deklarācija „Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu" (turpmāk – Neatkarības deklarācija) tika pieņemta, ņemot vērā Satversmes 2.pantā paredzētās Latvijas pilsoņu tiesības izlemt visus svarīgākos valsts jautājumus un pamatojoties uz nepārtrauktības doktrīnu. Satversmes tiesa ir atzinusi, ka nepārtrauktības doktrīna kā valstiskās atjaunošanas pamats uzliek valsts varas institūcijām par pienākumu ievērot šo doktrīnu un neatkāpties no tās. Tāpat, valsts varas institūcijām ir saistošs Neatkarības deklarācijas preambulā ietvertais vēsturisko faktu izklāsts un to juridiskais novērtējums, kas pamato nepārtrauktības doktrīnu. Šāds valsts pašas konstitucionāls uzstādījums – konsekventi neatkāpties no nepārtrauktības doktrīnas – noteic juridisku pienākumu, ne tikvien politisku rīcības vadlīniju. Ja valsts izvēlas balstīties uz savu nepārtrauktību, tad pilsonības regulējumam jāatbilst šim principam. Tas nozīmē, ka valstij, saglabājot savus būtiskos elementus, tostarp tautu, ir iespēju robežās jārūpējas par to, lai grozījumi tiesiskajā regulējumā tiktu izdarīti, ievērojot no nepārtrauktības doktrīnas izrietošos principus. Vispārīgi jebkura persona, kura bija Latvijas pilsonis pirmsokupācijas laikā, neatkarīgi no dzīvesvietas tika uzskatīta par Latvijas pilsoni saskaņā ar nepārtrauktības doktrīnu, kura iemiesota arī Pilsonības likumā. Un, no otras puses, no nepārtrauktības doktrīnas izrietēja Latvijas PSR Augstākās padomes kā institūcijas, kas atjaunoja Latvijas Republikas valstiskuma kodolu, kompetences ierobežojums – aizliegums pilsonību piešķirt personām, kuras bija Latvijā ieceļojušas okupācijas laikā *(skat. Satversmes tiesas sprieduma 2007.gada 29.novembra sprieduma lietā Nr.2007-10-0102 64.2.punktu, 2010.gada 13.maija sprieduma lietā Nr.2009-94-01 11., 14.1., 14.2., 14.4., 15.2.2.punktu; sal. skat. Augstākās tiesas 2014.gada 12.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-1/2014 11., 13., 14.punktu)*.

No likuma „Par to bijušās PSRS pilsoņu statusu, kuriem nav Latvijas vai citas valsts pilsonības" 1.panta pirmajā un trešajā daļā noteiktā redzams, ka Latvija ir konsekventi ievērojusi nepārtrauktības doktrīnu, noregulējot jautājumu par Latvijas pilsonību un par okupācijas rezultātā Latvijā iebraukušo un pēc valsts atjaunošanas palikušo okupētājvalsts piederīgo statusu. Pirmkārt, tiek atzīta pilsonība tām personām, kas pieder pie Latvijas pilsoņu sākotnējā sastāva, kas nepārtraukti turpināja pastāvēt, neraugoties uz okupāciju. Otrkārt, netiek piešķirta pilsonība iedzīvotājiem, galvenokārt (bijušās) PSRS pilsoņiem, kuri nepieder pie agrākā Latvijas pilsoņu sastāva. Taču viņiem tiek piešķirts īpašs, drošs un starptautisko un Latvijas cilvēktiesību prasībām atbilstošs statuss, kas ir krietni augstāks par vispārējo ārzemnieku statusu, un daudzējādā ziņā ir visai tuvs Latvijas pilsoņu statusam. Kopš 1998.gada viņiem ir arī tiesības vispārējā kārtā naturalizēties, un tādējādi individuāli īstenot savu subjektīvo vēlmi kā pilsonim kļūt par Latvijas tautas sastāvdaļu. Treškārt, stingri tiek izslēgta šāda statusa piešķiršana ar okupācijas armiju saistītām personām *(skat. Augstākās tiesas 2014.gada 12.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-1/2014 23.punktu)*.

Pamatojoties uz iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka statūtu 2.2.punkta a) apakšpunktā noteiktais Biedrības uzdevums neatbilst Satversmes 2.pantā pamatotās Neatkarības deklarācijas preambulā ietvertajai valsts nepārtrauktības doktrīnai, jo ir pretrunā ar valsts nostāju, kas reglamentēta likumā „Par to bijušās PSRS pilsoņu statusu, kuriem nav Latvijas vai citas valsts pilsonības" attiecībā uz īpaša nepilsoņa statusa piešķiršanu Latvijā PSRS pilsoņiem pēc tās sabrukuma, kā arī Pilsonības likumā noteiktajai kārtībai.

[14.2] Eiropas Cilvēktiesību tiesa, vērtējot Konvencijas 11.pantā paredzēto tiesību ierobežojuma – atteikumu reģistrēt biedrību, kuras mērķi bija Bulgārijas 1991.gada Konstitūcijas atcelšana, monarhijas atjaunošana un robežu starp bijušo Dienvidslāvijas Republiku Maķedoniju un Bulgāriju „atvēršana", – pamatotību lietā *Zhechev pret Bulgāriju*, ir atzinusi, ka biedrošanās brīvības ierobežojums nav bijis samērīgs, jo nepastāv vispārīgs aizliegums biedrībām cīnīties par izmaiņām normatīvajos aktos vai konstitūcijā, kamēr vien šajā cīņa izmantotās metodes ir tiesiskas un demokrātiskas un

vēlamais sasniedzamais rezultāts nav pretējs demokrātijas principiem *(Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedums lietā Zhechev v. Bulgaria Nr.57045/00, 2007, skat. http://hudoc.echr.coe.int/eng-press?i=003-2041757-2158468)*.

Eiropas Cilvēktiesību tiesa lietā *Sidiropouluss un citi pret Grieķiju (Siridopoulus and Others v. Greece, 1998.gada 10.jūlija spriedums, sk. http://humanrights.lv/hrmag/ect/sprsidi.htm)*, kā arī lietā *Association of Victims of Romanian Judges and others v Romania (Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedums lietā Nr.47732/06 Association of Victims of Romanian Judges and others v Romania, 2014)* ir atzinusi, ka nacionālā tiesa nepamatoti atteica reģistrēt biedrību, jo atteikums bija pamatots vienīgi ar aizdomām (pieņēmumiem) par iespējamo biedrības darbību pēc reģistrācijas. Nekādi fakti neliecināja, ka biedrība savus mērķus mēģinās sasniegt ar vardarbību vai nedemokrātisku un antikonstitucionālu līdzekļu palīdzību. Līdz ar to indivīda tiesību ierobežojums, nereģistrējot viņu dibināto biedrību, nav proporcionāls sabiedrības interesēm, kas tika ar to aizsargātas, jo šim ierobežojumam nav svarīgu un pietiekamu iemeslu.

No minētā izdarāms secinājums, ka atteikums reģistrēt biedrību nevar tikt uzskatīts par samērīgu, ja biedrības mērķis ir panākt izmaiņas pastāvošajā tiesiskajā sistēmā. Šāds atteikums varētu būt attaisnojams tikai tad, ja ir pamatotas aizdomas, ka, tiklīdz biedrība tiks reģistrēta, tā iesaistīsies kādās prettiesiskās darbībās, vai arī izmaiņas, kuras biedrība cenšas panākt, ir pretrunā ar demokrātijas principiem.

[14.3] Lēmumā norādīts, ka Biedrības statūtu 2.2.punkta a) apakšpunktā minētais uzdevums – cīņa par visdrīzāko vispārējā līdztiesīguma atjaunošanu Latvijā, piešķirot Latvijas pilsonību Latvijas nepilsoņiem, ir uzskatāmas par tādām darbībām, kas neatbilst nepārtrauktības doktrīnai, apdraud Latvijas valstiskumu, kā arī ir vērsts pret pilsonības jautājumus regulējošajos aktos noteikto kārtību.

Tiesa atzīst, ka Lēmumā ir paskaidrots, kāpēc Biedrības statūtos 2.2.punkta a) apakšpunktā noteiktais uzdevums ir pretrunā ar valsts konstitucionālajiem pamatiem un normatīvajiem aktiem. Taču tiesa nekonstatē, ka Lēmumā būtu norādīts, kā tieši šī uzdevuma dēļ ierobežojums reģistrēt Biedrību aizsargās un nodrošinās svarīgāku interesi – leģitīmu mērķi. Turklāt nekādi fakti neliecina par to, ka Biedrība Statūtos noteikto uzdevumu centīsies sasniegt, neizmantojot tiesiskas metodes un ar prettiesiskām darbībām.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka pamattiesību ierobežojums – atteikums reģistrēt Biedrību –, kas pamatots ar secinājumu attiecībā uz Biedrības statūtos 2.2.punkta a) apakšpunktā noteikto uzdevumu, nav uzskatāms par samērīgu un tiesisku. Tādēļ Lēmuma pamatošana ar šo apstākli tiesas vērtējumā ir nepamatota.

[15] Biedrības statūtu tekstā tiek izmantots vārds *„latvijieši"*. Tiesas ieskatā, konkrētajā gadījumā nav izšķirošas nozīmes šī vārda vēsturiskajai izcelsmei, jēdziena saturam un tā pielietojumam. No Biedrības statūtu 2.2.punkta a) apakšpunkta secināms, ka ar vārdu *„latvijieši"* statūtos tiek apzīmēti Latvijas pamatiedzīvotāji.

[16] Pieteicējs iebilst pret Atzinuma *(lietas 2.sējuma 1.–5.lapa)* izmantošanu Lēmuma pieņemšanai, citstarp norādot, ka Uzņēmumu reģistrs nav noskaidrojis pieteicēja viedokli par to.

Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 59.pantā noteikts, ka pēc administratīvās lietas ierosināšanas iestāde iegūst informāciju, kas saskaņā ar normatīvajiem aktiem ir nepieciešama, lai pieņemtu attiecīgo lēmumu. Šā panta otrajā daļā noteikts, ka, iegūstot informāciju, iestāde var izmantot visas tiesiskās metodes, arī iegūt informāciju citstarp no citām institūcijā. APL 60.panta pirmajā daļā noteikts, ka iestāde var vākt vai pieprasīt iesniegt to informāciju, kura ir paredzēta attiecīgajā normatīvajā aktā vai tieši nepieciešama lietas izlemšanai. APL 61.pantā noteikts, ka administratīvā procesa dalībniekam ir tiesības iepazīties ar lietu un izteikt savu viedokli jebkurā procesa stadijā, bet šīs tiesības neaptver informāciju, kas saskaņā ar šā likuma 54.panta otro daļu vai citiem likumiem nav izpaužama. APL 150.pantā noteikts, ka iestādei jāpierāda tie apstākļi, uz kuriem tā atsaucas kā uz savu iebildumu pamatojumu.

Tā kā Atzinums izmantots Lēmuma pamatošanai, tiesa pierādījumu iegūšanas procesā un administratīvā akta pamatošanā ar Atzinumu pārkāpumus nesaskata. Ņemot vērā, ka Atzinuma sniedzēja ir Drošības policija, tiesa norāda turpmāko.

Saskaņā ar Valsts drošības iestāžu likuma 11.panta pirmās daļas 3.punktu Drošības policija ir viena no valsts drošības iestādēm. No Valsts drošības iestāžu likuma 17.panta pirmās daļas, kas noteic valsts drošības iestāžu informācijas aizsargāšanu, un 26.panta, kas regulē valsts drošības iestāžu darbības uzraudzību, kā arī Prokuratūras likuma 2.panta 1.punkta izriet, ka iepretim vispārējam informācijas sniegšanas un tā tiesiskuma kontroles regulējumam, kas noteikts Informācijas atklātības likumā, attiecībā uz valsts drošības iestādēm ir noteikta speciāla kārtība, kas ir būtiski atšķirīga. Atbilstoši tam atšķirīga ir gan pati informācijas sniegšanas kārtība, gan kontrole pār to.

Drošības policija tiesai adresētajā atbildes vēstulē *(lietas 1.sējuma 49.–50.lapa)* norādījusi, ka ierobežotas pieejamības informācijas statuss Atzinumam noteikts, jo tās izpaušana var aizskart valsts noslēpuma saglabāšanas intereses (operatīvās darbības taktiku, metodiku, operatīvā ceļā iegūto informāciju, ko ieguvusi valsts drošības iestāde kā pretizlūkošanas un operatīvās darbības subjekts). Arī vēstulē tiesai Drošības policija vērsusi tiesas uzmanību uz valsts drošības iestāžu informācijas īpašo statusu, citstarp, atsaucoties uz Augstākās tiesas sprieduma lietā Nr.SKA-272/2012, kurā tiesa vērtējusi pieeju Satversmes aizsardzības biroja, kas, tāpat kā Drošības policija, ir valsts drošības iestāde, informācijai un kontroli pār šādas informācijas sniegšanu. Austākā tiesa atzinusi, ka privātpersonas tiesību ierobežojums saņemt nekvalificētu informāciju no konkrētās iestādes un atšķirīgs kontroles mehānisms pār to būtu nesamērīgs iepretim valsts drošības interesēm, kas ir galvenais Satversmes aizsardzības biroja darbības mērķis un kam var kalpot attiecīgās informācijas nenodošana vispārējai zināšanai *(sal. skat. Augstākās tiesas 2012.gada 15.jūnija sprieduma lietā SKA 272/2012 14.punktu)*.

Tiesas ieskatā, attiecībā uz Drošības policiju nav pamata piemērot normu atšķirīgu interpretāciju. Līdz ar to, ja tiesības izpaust informāciju bez iestādes vadītāja atļaujas nav valsts drošības iestāžu dienestā esošajām un atvaļinātajām amatpersonām un darbiniekiem, vēl jo vairāk šādu tiesību nav iestādei, kurai Drošības policija šādu informāciju sniegusi.

Tā kā aizliegums izpaust valsts drošības iestāžu informāciju izriet no likuma un ir pamatots ar valsts noslēpuma saglabāšanas interešu apsvērumiem un tādējādi – ar visas sabiedrības tiesību aizsardzību, tiesa atzīst, ka privātpersonu tiesību ierobežojums Uzņēmumu reģistrā iepazīties ar Atzinumu un sniegt paskaidrojumus tā sakarā atzīstams par leģitīmu un attaisnojamu.

[17] Pieteicēja ieskatā, sākotnējā lēmuma izmantošana Lēmuma pieņemšanā ir nepieņemama.

Attiecībā uz minēto tiesa norāda, ka administratīvā akta apstrīdēšanas procesā augstāka iestāde vai augstāka amatpersona, izskatot lietu vēlreiz pēc būtības kopumā vai tajā daļā, uz kuru attiecas iesniedzēja iebildumi, sniedz tam savu vērtējumu. Tādēļ apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšana, kā tas noteikts arī APL 76.panta trešajā daļā, nav jauns process, bet iesāktā procesa turpinājums.

Tiesa atzīst, ka procesuāli pārkāpumi no Uzņēmumu reģistra puses apstrīdēšanas procesa ietvaros, izskatot pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu, nav pieļauti.

[18] Spriedumā iepriekš tiesa atzinusi, ka ierobežojums reģistrēt Biedrību (Biedrības reģistrēšanas atteikums), kas pamatots ar secināto attiecībā uz Biedrības statūtos 2.1.punktā noteikto mērķi, – ir pamatots, attaisnojams ar leģitīmu mērķi un ir proporcionāls sabiedrības interesēm, kas ar šo ierobežojumu tiek aizsargātas. Līdz ar to tiesa atzīst, ka pieteikums par pienākuma uzlikšanu Uzņēmumu reģistram izdot pieteicējam labvēlīgu

administratīvo aktu par Biedrības ierakstīšanu Reģistrā ir noraidāms.

[19] Atbilstoši Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta judikatūrai, kas veidojusies, ievērojot arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksi, tiesai ir pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesnešiem ir jāuzklausa argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*skat. Augstākās tiesas 2006.gada 12.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-280 8.punktu*).

Ņemot vērā pārbaudes apjomu lietā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesa spriedumā neietver to pieteicēja argumentu novērtējumu, kuriem konkrētajā lietā nav izšķirošas juridiskas nozīmes.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.–251.pantu, 289.–291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

noraidīt biedrības „/nosaukums/" līdzdibinātāja un valdes locekļa /pers. C/ pieteikumu par pienākuma uzlikšanu Uzņēmumu reģistram izdot labvēlīgu administratīvo aktu par biedrības „/nosaukums/" ierakstīšanu Biedrību un nodibinājumu reģistrā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu namā.

Tiesnese S.Sērdiene